

Kniha Daniel — sto osmdesát sedm

Zjevení Lva: od Pania k závěrečnému zapečetění

Jeff Pippenger

2024-04-17

Když Ježíš odpečetí prorockou pravdu, je představen jako Lev z pokolení Judova, a v Cesareji Filipově začal Lev z pokolení Judova odpečetovat, „že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších a velekněží a zákoníků a býti zabit a třetího dne vstát z mrtvých.“ Tyto pravdy jsou v souladu s poselstvím, které odpečetil na počátku doby pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a poté znovu na samém konci téhož období. Tyto pravdy jsou v souladu s poselstvím znázorněným ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Když tuto pravdu odpečetí sto čtyřiceti čtyřem tisícům, činí tak prostřednictvím metody řádek za řádkem, neboť právě tam se nacházejí „klíče“ ke království Božímu. Tyto pravdy musí být pojaty, neboť jsou klíči ke království Božímu, a království Boží má být v Jeho lidu.

Když pak byl farizeji tázán, kdy přijde království Boží, odpověděl jim a řekl: Království Boží nepřichází tak, aby to bylo možno pozorovat; ani neřeknou: Hle, zde! nebo: Hle, tam! neboť aj, království Boží je mezi vámi. Lukáš 17,20.21.

I démoni věří, a přece se třesou, neboť nestačí pouze věřit „pravdě“. Musí se stát součástí tebe, jako se jí stává tělesný pokrm, který je požíván. V dějinách veršů třináct až patnáct Lev z pokolení Judova odpečetí pravdy spojené s brzy přicházejícím nedělním zákonem a tyto pravdy vtiskují pečeť na čela moudrých panen ještě před příchodem krize. Lev z pokolení Judova velmi dobře znal svědectví šestnácté kapitoly Matoušova evangelia a Jeho návštěva v Cesareji Filipově byla v souladu s Danielovým svědectvím o Panii; a věděl, že stín kříže, pod nímž On i Jeho učedník stáli v Cesareji Filipově, představoval stín přicházejícího nedělního zákona v dějinách Jeho lidu posledních dnů.

Od té chvíle začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých. Tu si ho Petr vzal stranou a začal ho kárat slovy: Bud' to daleko od tebe, Pane; to se ti nestane. On se však obrátil a řekl Petrovi: Jdi mi z cesty, satane; jsi mi pohoršením, neboť nemáš na mysli Boží věci, ale lidské. Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: Chce-li kdo jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ztratí jej; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Neboť co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na své duši? Anebo co dá člověk na výměnu za svou duši? Syn člověka totiž přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho skutků. Amen, pravím vám, že jsou někteří z těch, kteří zde stojí, kteří neokusí smrti, dokud neuvidí Syna člověka přicházet ve svém království. Matouš 16,21–28.

První, a tedy na základě zásady prvního zmínění nejdůležitější věc, kterou Ježíš svým učedníkům řekl o utrpeních kříže, je, že budou muset vzít svůj vlastní kříž, rozhodnou-li se Ho následovat.

Sestra Whiteová jasně uvádí, že kříž je také jhem. Jho i kříž jsou symboly osobní vůle člověka a vše závisí na správném užívání vůle. Moc, která podpírá Boží chrám, je Beránek, jako zabítý, a zavěšený na „sloupu“. Zabíjený Beránek představuje ukřižování nižší tělesné přirozenosti a „sloup“, na němž je zavěšeno mrtvé tělo, je vůle. Kristus poskytl svůj příklad, jak vítězit, tím, že svou vůli vždy zachovával v podřízenosti vůli svého Otce, a když toto dílo vykonal, posadil se se svým Otcem na trůn. Symbolem vítězství je zabítý Beránek zavěšený na sloupu. Všechny tyto pravdy přímo souvisejí s těmi, kdo jsou představeni Petrem.

Filadelfii, představované exeterským stanem, se praví:

Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již odtud nevyjde ven; a napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíšu na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím.
Zjevení 3,12.13.

Kdo vítězí, jako zvítězil Kristus, obdrží nové jméno, právě jako je obdržel Šimon Barjona, a stane se sloupem v Božím chrámu, právě jako Kristus je Beránek, který byl zabít a visel na sloupu v Božím chrámu. Když zvítězí, jako zvítězil Kristus, budou také sedět na trůnu v nebeských místech, jako Kristus.

Laodiceji, zastoupené watertownským stanem, je řečeno:

Hle, stojím u dveří a tluču: uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Tomu, kdo vítězí, dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím.
Zjevení 3,20–22.

První pravdou, kterou Ježíš učedníkům sdělil, když jim začal zjevovat utrpení kříže, byla pravda, že lidé musí zvítězit právě tak, jak jim On poskytl příklad vítězství. Lidé musí ukřižovat tělo i s jeho náklonnostmi a žádostmi. Když se tak stane, budou posazeni na nebeských místech.

I nás, když jsme byli mrtvi v hříších, obživil spolu s Kristem — milostí jste spaseni — a spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním nás posadil v nebeských místech v Kristu Ježíši. Efezským 2,5.6.

Poté, co Lev z pokolení Judova předložil pravdu o ukřižování z hlediska osobní odpovědnosti, připojil ještě další pravdu, která se vztahuje k posledním dnům.

Nebo co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale utrpí škodu na své duši? A co dá člověk jako výkupné za svou duši? Neboť Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho skutků. Amen, pravím vám, že jsou někteří z těch, kteří zde stojí, kteří neokusí smrti, dokud neuvidí Syna člověka přicházejícího ve svém království. Matouš 16,26–28.

Když bude poselství Půlnočního volání odpečetěno Lvem z pokolení Judova v závěrečném období pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, budou někteří, kteří nezemřou. Tehdy pak promluvil zvláště ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům, ke svému lidu posledních dnů, který neokusí smrti. Proto šest dní po své

návštěvě v Cesareji Filipově Lev z pokolení Judova odpečetl pravdu, jež měla posílit jeho učedníky pro přicházející krizi kříže, avšak ještě významněji poukazovala k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu.

A po šesti dnech bere Ježíš s sebou Petra, Jakuba a Jana, jeho bratra, a vyvádí je o samotě na vysokou horu. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho roucho zbělelo jako světlo. A hle, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. Petr pak promluvil a řekl Ježíšovi: Pane, je pro nás dobré být zde; chceš-li, uděláme tu tři stánky: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi. Když ještě mluvil, hle, zastínil je jasný oblak; a hle, z oblaku zazněl hlas, který řekl: Toto jest můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení; toho poslouvejte. Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: Vstaňte a nebojte se. A když pozdvihli své oči, neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když pak sestupovali z hory, Ježíš jim přikázal: Nikomu nevypravujte o tomto vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. I otázali se ho jeho učedníci: Proč tedy zákoníci říkají, že nejprve musí přijít Eliáš? Ježíš jim odpověděl: Eliáš skutečně nejprve přijde a napravit všechno. Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, nýbrž učinili mu, cokoliv chtěli. Tak bude i Syn člověka od nich trpět. Tehdy učedníci porozuměli, že k nim mluvil o Janu Křtiteli. Matouš 17,1–13.

V dané pasáži Lev z pokolení Judova odpečetuje pravdy, které zapečetují sto čtyřicet čtyři tisíc těsně před uzavřením doby milosti, neboť „čas je blízko“. Nejprve ztotožnil utrpení kříže a představil tuto zkušenost jako určující rozdíl mezi jednou skupinou, která by odmítla uplatnit svou vůli při ukřižování těla, a skupinou, která by následovala Kristův příklad. Potom jim předložil, že představují poslední generaci dějin země, kdy budou lidé, kteří budou žít od doby odpečetění, k němuž došlo 11. září 2001, až do Jeho návratu.

Potom představil vidění své oslavené bytosti a s Ním byli Mojžíš a Eliáš. Zapečetující poselství, které je odpečetěno, je Zjevení Ježíše Krista, jež je spojeno s Mojžíšem a Eliášem, a toto poselství se začalo odpečetovat v červenci 2023, když byli dva svědkové ze Zjevení, kapitoly jedenácté, kteří jsou Mojžíš a Eliáš, ustanoveni, řádek za řádkem, jako symboly, které představovaly zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Když tři učedníci uviděli to vidění a uslyšeli Boží hlas, „padli na tvář svou a velmi se báli. I přistoupiv Ježíš, dotkl se jich a řekl: Vstaňte a nebojte se.“

Vidění, které spatřili tři učedníci, představuje vidění Kristovy slávy v posledních dnech, a je tedy totožné s viděním, které Daniel spatřil v desáté kapitole.

A já, Daniel, jsem jediný viděl to vidění; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli; avšak padla na ně veliká hrůza, takže utekli a skryli se. I zůstal jsem sám a viděl jsem toto velké vidění, ale nezůstala ve mně žádná síla; má tvářnost se ve mně proměnila v zkázu a nezachoval jsem žádnou sílu. A přece jsem slyšel hlas jeho slov; a když jsem uslyšel hlas jeho slov, upadl jsem do hlubokého spánku na své tváři, s tváří k zemi. A hle, dotkla se mne ruka, která mne pozdvihla na kolena a na dlaně mých rukou. I řekl mi: Danieli, muži velmi milovaný, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se na své místo, neboť nyní jsem k tobě poslán. A když ke mně promluvil toto slovo, postavil jsem se a chvěl jsem se. Potom mi řekl: Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi obrátil své srdce k tomu, abys porozuměl a

pokořil se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel pro tvá slova. Daniel 10,7–12.

Vidění proměnění v sedmnácté kapitole Matoušova evangelia je zrcadlovým viděním desáté kapitoly Danielovy knihy a nastává tehdy, když jsou vzkříšeny mrtvé suché kosti z Ezechiele. Toto vidění a s ním spojené poselství zjevuje dvě třídy uctívačů, jednu ve stanu v Exeteru a druhou ve stanu ve Watertownu, jenž je Jeremiášovým shromážděním posměvačů a Janovou synagogou satanovou. Jako tomu bylo s účinky vidění v Danielově svědectví, tak i zde: „Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a velmi se báli. I přistoupil Ježíš, dotkl se jich a řekl: Vstaňte a nebojte se.“ V obou případech bylo vidění slyšitelné i viditelné a v obou příkladech vyvolalo strach. V obou svědectvích bylo zapotřebí „doteku“, aby byli posíleni.

Vidění proměnění bylo mimo jiné důkazem toho, že Boží slovo nikdy neselhává, neboť v šestnácté kapitole Matoušova evangelia, v posledním verši, Ježíš prohlásil: „Jsou někteří z těch, kteří tu stojí, kteří neokusí smrti, dokud neuvidí Syna člověka přicházejícího ve svém království.“ Proměnění bylo znázorněním příchodu „Syna člověka“ v jeho království.

„Mojžíš na hoře proměnění byl svědkem Kristova vítězství nad hříchem a smrtí. Představoval ty, kdo při vzkříšení spravedlivých vyjdou z hrobu. Eliáš, který byl vzat do nebe, aniž okusil smrti, představoval ty, kdo budou žít na zemi při Kristově druhém příchodu a kdo budou „proměnění naráz, v okamžení, při zatroubení poslední trouby“; až „toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost“ a „toto porušitelné musí obléci neporušitelnost“. 1 Korintským 15,51–53. Ježíš byl oděn světlem nebe, tak jak se zjeví, až přijde „podruhé, ne již kvůli hříchu, ale ke spáse“. Neboť přijde „v slávě svého Otce se svatými anděly“. Židům 9,28; Marek 8,38. Spasitelovo zaslíbení učedníkům se nyní naplnilo. Na hoře bylo budoucí království slávy představeno v miniatuře — Kristus, Král, Mojžíš jako zástupce vzkříšených svatých a Eliáš těch, kteří byli přeneseni.“ Touha věků, 421.

Pravda o zapečetění zahrnuje určení, že sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří jsou představeni v sedmé kapitole Zjevení, kteří nezemřou a které představuje Eliáš, a že veliký zástup v sedmé kapitole Zjevení jsou ti, které představuje Mojžíš, kteří zemřou. Jedna skupina je povolána při prvním hlasu osmnácté kapitoly Zjevení a druhá skupina je povolána při druhém hlasu osmnácté kapitoly Zjevení.

Po dotyku dal Ježíš učedníkům další pokyn, když řekl: „Nikomu nevypravujte to vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.“ Vidění proměnění, které je viděním zrcadla, i Izajášovo vidění v šesté kapitole, i Pavlovo vidění, když byl ve třetím nebi, i Ezechielovo vidění kol uprostřed kol bylo zapečetěno Lvem z pokolení Judova až do doby po Kristově vzkříšení.

Vzkříšení Krista představuje vzkříšení dvou svědků, kteří byli s Kristem v právě onom vidění, a ti měli být vzkříšeni v červenci roku 2023. V tom okamžiku mělo být poselství zapečetění odpečetěno dvěma svědkům ze Zjevení jedenácté kapitoly a dvěma skupinám věrných a mělo být zasazeno do kontextu zrcadlového vidění Kristovy slávy na konci světa.

Poselství o zapečetění bude rovněž zasazeno do kontextu prvních tří veršů první kapitoly knihy Zjevení, kde je v postupném sledu předložen komunikační řetězec, který představuje spojení

božství s lidstvím, totiž způsob, jakým je poselství o zapečetění předáváno těm, kdo jsou kandidáty na to, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Postup krok za krokem vedl od Otce k Synu, od Syna k andělu Gabrielovi, od Gabriela k Janovi a od Jana k církvím. Od božského Otce k božskému a lidskému Synu, k nepadlému stvoření (Gabrielovi), k padlému stvoření (Janovi), k církvím, které jsou v Asii (světě). Těchto pět kroků je výslovně označeno hned při prvním zmínění Zjevení Ježíše Krista, a popírat kterýkoli z těchto kroků znamená popírat je všechny.

V souladu s tímto zjevením se učedníci tehdy zeptali Ježíše: „Proč tedy zákoníci říkají, že Eliáš musí nejprve přijít?“ Ježíš jim odpověděl: „Eliáš vpravdě nejprve přijde a obnoví všechno. Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, nýbrž s ním naložili, jak chtěli. Tak bude od nich trpět i Syn člověka.“ Tehdy učedníci porozuměli, že k nim mluvil o Janu Křtiteli.

Prorocká úloha Jana Křtitele a Jana Zjevitel je součástí pečetícího poselství a ti ve watertownském stanu, kteří se rozhodli nedbat poselství Samuela Snowa, představují ty, kdo nejsou ochotni uznat, že Pán si vybírá muže, které si přeje vybrat. Hlas, který byl vyvolen v roce 1989, jenž poprvé zveřejnil své poselství o dvě stě dvacet let po roce 1776, v roce 1996, jenž byl strážným, který rozpoznal, že třetí běda přišlo 11. září 2001, jenž předložil hříšné poselství 18. července 2020, je součástí pečetícího poselství a jeho úloha je představena Janem Křtitelem.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Viděla jsem zástup, který stál dobře střežený a pevný, neprojevuje žádnou přízeň těm, kdo by chtěli zvíkat ustálenou víru těla. Bůh na ně shlížel se zalíbením. Byly mi ukázány tři kroky — poselství prvního, druhého a třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: ‚Běda tomu, kdo by pohnul jediným kvádrem nebo posunul jediný kolík v těchto poselstvích. Právě porozumění těmto poselstvím má životní důležitost. Osud duší závisí na tom, jak jsou přijímána.‘ Byla jsem opět vedena skrze tato poselství dolů a viděla jsem, jak draze Boží lid zaplatil za svou zkušenost. Byla získána skrze mnohé utrpení a těžký zápas. Bůh je vedl krok za krokem, až je postavil na pevnou, neotřesitelnou plošinu. Viděla jsem jednotlivce přicházet k této plošině a zkoumat její základ. Někteří na ni s radostí ihned vstoupili. Jiní začali na základu hledat chyby. Přáli si, aby byla provedena zlepšení, a pak by plošina byla dokonalejší a lid mnohem šťastnější. Někteří z plošiny sestoupili, aby ji prozkoumali, a prohlašovali, že byla položena nesprávně. Viděla jsem však, že téměř všichni stáli na plošině pevně a napomínali ty, kteří z ní sestoupili, aby přestali se svými stížnostmi; neboť Bůh byl Mistr stavitel a oni bojovali proti Němu. Připomínali podivuhodné Boží dílo, které je přivedlo k pevné plošině, a jednotně pozdvihli své oči k nebi a hlasitým hlasem oslavovali Boha. To zapůsobilo na některé z těch, kteří si stěžovali a opustili plošinu, a ti na ni opět s pokorným výrazem vstoupili.“

„Byla jsem vrácena k hlásání prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu Ježíši. Ti, kdo odmítli Janovo svědectví, neměli užitek z Ježíšova učení. Jejich odpor vůči poselství, které předpovídalo Jeho příchod, je postavil tam, kde nemohli snadno přijmout nejsilnější důkazy, že On je Mesiáš. Satan vedl ty, kdo odmítli Janovo poselství, aby zašli ještě dále, totiž aby Krista odmítli a ukřižovali. Tím se postavili tam, kde nemohli přijmout požehnání v den Letnic, které by je bylo poučilo o cestě do nebeské svatyně.

Roztržení chrámové opony ukázalo, že židovské oběti a obřady již nebudou přijímány. Veliká Oběť byla přinesena a byla přijata a Duch svatý, který sestoupil v den Letnic, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Ježíš vešel skrze svou vlastní krev, aby na své učedníky vylil dobrodiní svého smíření. Avšak Židé byli ponecháni v naprosté temnotě. Ztratili všechno světlo, které mohli mít o plánu spasení, a nadále důvěřovali ve své neužitečné oběti a dary. Nebeská svatyně zaujala místo pozemské, oni však o této změně nic nevěděli. Proto nemohli mít užitek z Kristovy příměrné služby ve svatyni.“

„Mnozí pohlíží s hrůzou na jednání Židů, když Krista odmítli a ukřižovali; a když čtou dějiny jeho potupného zneužívání, domnívají se, že ho milují a že by ho nebyli zapřeli jako Petr ani ukřižovali jako Židé. Avšak Bůh, který zkoumá srdce všech, podrobil zkoušce onu lásku k Ježíši, o níž vyznávali, že ji cítí. Celé nebe sledovalo s nejhlubším zájmem přijetí poselství prvního anděla. Mnozí však, kteří se hlásili k lásce k Ježíši a prolévali slzy při četbě příběhu kříže, se vysmívali radostné zvěsti o jeho příchodu. Namísto aby poselství přijali s radostí, prohlásili je za blud. Nenáviděli ty, kdo milovali jeho zjevení, a vylučovali je z církví. Ti, kteří odmítli první poselství, nemohli mít užitek z druhého; stejně tak neměli užitek ani z půlnočního volání, které je mělo připravit, aby vírou vstoupili s Ježíšem do nejsvětějšího místa nebeské svatyně. A tím, že odmítli obě předchozí poselství, natolik zatemnili své porozumění, že nejsou schopni spatřit žádné světlo v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětějšího místa. Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak i jmenovité církve ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání cesty do nejsvětějšího místa a nemohou mít prospěch z Ježíšovy příměry tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své neužitečné oběti, obětují i oni své neužitečné modlitby do oddělení, které Ježíš opustil; a satan, potěšen tímto klamem, na sebe bere náboženský charakter a obrací mysl těchto takzvaných křesťanů k sobě, působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky, aby je pevně uchvátil do své léčky. Některé klame jedním způsobem a jiné jiným. Má připraveny rozličné bludy, aby působily na různé mysli. Některí pohlíží s hrůzou na jeden klam, zatímco jiný ochotně přijímají. Satan některé svádí spiritismem. Přichází také jako anděl světla a šíří svůj vliv po zemi prostřednictvím falešných probuzení. Církve jásají a mají za to, že Bůh pro ně podivuhodně působí, ačkoli je to dílo jiného ducha. Toto vzrušení pohasne a zanechá svět i církve v horším stavu než dříve.“

„Viděla jsem, že Bůh má upřímné děti mezi jmennými adventisty i mezi padlými církvemi; a dříve než budou vylity rány, budou kazatelé i lid povoláni z těchto církví a s radostí přijmou pravdu. Satan to ví; a dříve než zazní mocné volání třetího anděla, vyvolá v těchto náboženských tělesech vzrušení, aby ti, kdo pravdu odmítli, mohli usoudit, že Bůh je s nimi. Doufá, že oklame upřímné a přivede je k domněnku, že Bůh pro církve dosud působí. Ale světlo zazáří a všichni, kdo jsou upřímní, opustí padlé církve a postaví se po bok ostatku.“ Early Writings, 258–261.